

ברפתות

ניר עציון בימי השריפה הגדולה

לרפת – בית ההארחה ממוקם לפניה. ואז בשריפה השנייה נשרף בית ההארחה כליל.

ביום שלישי בבוקר שלאחר שמחת תורה, בעוד הווטרינר מוטי ואני מסיימים את הביקור השבועי ברפת, הבחנו בעמוד העשן המתקרב ממזרח. מטוסים קלים שחלפו מעלינו, וכבאיות שמיהרו לכיוון האש, הבהירו לנו, שאנו עומדים בפני מהדורה/מדורה שניה של מה שקרה יום קודם. כשמחשבותינו נתונות לאש המתקרבת, עוד חילצנו את אחת המבכירות שמצאה לה זמן מתאים להיתקע בין שני עמודים – והמבכירה תקועה – לא קדימה ולא אחורה, ורק בעזרת טרקטור וחבלים חולצה המבכירה לאחור.

האש התקדמה במהירות והגיעה למרגלות היישוב מדרום וממזרח. באותם רגעים הוכרו על הפינוי של התושבים שרק הספיקו לחזור לאחד הפינוי הראשון. ניידות, צופרים, גיפים ושוטרים תרמו למהומה והוסיפו לדחיפות העניין. אך אנו היינו עדיין אופטימיים והאמנו שגם הפעם תעבור האש ותחלוף מדרום לניר עציון.

הרוח הצפון-מזרחית הסיטה את האש הרחק מהרפת, ואנו עלינו על מגדל המים שבבית ההארחה וצפינו בנעשה ללא דאגה רבה. אך קשה לצפות את התנהגות הרוח והאש, ובתוך זמן קצר עלתה האש לקראתנו, בעוד מוקדים חדשים מתלקחים מזרחית לבית ההארחה. באותו זמן כבר לחמו כולם, כבאים ושוטרים, חברים ומתנדבים, עם האש, פנים אל פנים. האש עלתה מדרום על בתי החברים וממזרח פרצה לבית ההארחה. מרגע זה ועד לשעות הערב המאוחרות עברו על כולנו הרבה רגעי פחד ואימה. זכורות לי התמונות של היסעורים החשים בכל סיבוב לבתים, שלהם היתה סכנה גדולה ביותר. יורדים לתוך ים הלהבות, ושופכים את מטענם תוך הסתכנות

ימים אחדים לאחר השריפה הגדולה הגיע מרדכי, כרבים אחרים לדרוש בשלומנו. דיברנו מעט על חוויות הימים האחרונים, ומרדכי חזר לנושא העיקרי, שלעומתו הכל מתגמד – נפילת מגן, בנו של יונה. ברשותכם אפרסם מספר דברים שנאמרו בלווית מגן פרידמן הי"ד.

"בשם המשפחה אנו נפרדים היום מבנו האהוב, שהראה לנו את הדרך, שאין דבר העומד בפני הרצון, האמונה והאהבה,

ההומור והתקווה.

אנו מתפללים שיהיה בנו הכח להמשיך את החוזה שבו, את האהבה לזולת, ואת רוח ההתנדבות.

ולעולם אחר החושך יזרח האור, כי אלה ימים שאין אחריהם מלחמה כי תכליתה של הגלות והצרות, בוא הגאולה.

יהי רצון מלפני הקב"ה

שיגביר את האחדות בעם,

ומתוך האחדות יפרוץ ויבקיע השלום

בינינו ובין שכיננו."

תנחומים ליונה, טוני, הילדים וכל המשפחה.

אינני איש כתיבה אך מרדכי לחץ ולחץ ולכן אנסה לשתפכם במספר רשמים מהשריפה הגדולה. זכורה לי השריפה הראשונה בשמחת תורה – וההר מדרום לנו כולו בוער ועולה באש. מחזה מדהים ומפחיד. שריפה זאת לא סיכנה את ניר עציון, חלפה מדרום למשק והסתערה על בתי עין הוד. אמרתי בלשון בדיחותא – אין מה לדאוג

שהאש ניצחה. קריאות השוטרים לנו הרפתנים, לשחרר את הפרות ולנטוש את הרפת, לא תרמו לשיפור המצב. הפיח, הגיצים והעשן אפפו אותנו כליל. צל"ש לחולבי הצהריים, שהמשיכו לחלוב כרגיל.

מהרפת נראה כל אזור המגורים אש ועשן, שמידי פעם מזנק לפיד אש חדש השמימה ואנו מקווים שרק עצי האורן הגבוהים הם שנשרפים. ניסינו להדחיק את המחשבה על גורל בתי המשק, והתנחמנו בעובדה שהרפת עדיין מחוץ לסכנה. מיכלית מים גדולה מילאה את השקתות ונראה שלפרות לא אכפת כלל מהנעשה סביבן. תוך מועקה כבדה התהלכנו בין הבתים והרפת, מכוונים את הכבאים למוקדי אש שפרצו כל הזמן. מהשמיים סייעו בידנו היסעורים והמטוסים הקלים שפיזרו את מטענם ללא הפוגה, והרבה הרבה סייעתא דשמיא.

רבה.

עדיין רואה אני את השורה הארוכה של הכבאיות העומדות בין הבתים החיצוניים, הקרובים ביותר לאש ומתזות סילוני מים למטה במדרון כלפי האש והעצים הבוערים. בשלב זה כנראה אזלו המים בצניורות ובברזים ותוך זמן קצר שאבו הכבאיות את המים שנותרו במגדל המים ובבריכת השחיה.

מאזור הרפת נראה כל אזור המגורים עולה בלהבות, האש עברה ושרפה את בית ההארחה והתקדבה ללולים ולרפתות. מטרים ספורים מהאש, בדיר יונקים, היינו מוכנים לשחרר את העלות; המשכנו לצפות בחוסר אונים באש המשתוללת. בשלב זה, המסוקים והמטוסים היו היחידים שלחמו באש העזה. ברגעים קשים אלה, כשלכבאיות לא נותרו מים והאש פרצה אל בין הבתים, הכריזו על נטישת היישוב. ברדיו שמענו

באזור ומרכז המזון המשיכו להדאיג אותנו. קפצתי לביתי (מרחק יריקה מהרפת). כל האזור היה שקוע בחשכה כבדה ועשן סמיך הקשה על הנשימה, הוצאתי מהמקרר את בקבוקי השתיה ומעט מוצרי חלב והורדתי אותם לכבאים התשושים ששכבו ליד הכבאיות שלהם. לאחר מכן חזרתי למרכז המזון, נשכבתי על הבטון החם וכשפני כלפי מעלה – התחלתי למלמל את תפילת ההודיה.

אין מילים בפינו להודות לכולם על העזרה הרבה והרצון הטוב. ותפילה בפינו, שתמה מכסת הצער, היגון והכאב.

שמואל זמיר
רפת ניר עציון

סוף סוף נראה לנו שהגרוע מכל מאחורינו. בערב הגיעו השופלים ומה שהיה צריך להעשות מזמן נעשה כעת, ורצועה רחבה של כ-500 מטר מזרחית לרפתות וללולים גולחה לגמרי – מחורש עצים ושיחים נותרה רק האדמה והאבנים. בשעה 19:00 חלבנו חליבת לילה – כמעט ולא הורגשה ירידה בחלב ולאחר מכן התאספנו כל הרפתנים במכון החליבה, המקום היחיד במשק שנותר עם חשמל (נגרטור) ומים – והשלנו מעלינו את המעטה השחור של העשן והפיח, התקלחנו והחלפנו בגדים. הבאנו מזרונים והשתרענו עליהם באפיסת כוחות.

סופת האש אמנם עברה חלפה, אך החום הרב, הגיצים שהמשיכו לעוף באויר ומוקדי אש חדשים